

سال نو مبارکباد!

حلول سال ۱۳۸۹ را به همه هوطنان ستمکشیده و غمدار کشورم تبریک می گویم. به ایشان سال صلح و امنیت استدعا می نمایم. مردم افغانستان از دیرین زمانه ها، روز اول سال نورا، بنام میله ی نو روز، روز دهقان، یا جشن دهقان تجلیل کرده اند. در ولایات مختلف کشور از هفته ها پیش از روز اول سال آمادگی میگیرند: لباس نو میدوزند، هفت میوه و غذا های گوناگون می پزند. دهقانان در آن روز، بهترین پیداوار و داشته های خود را به نمایش می گزارند. زنان شال های نو به سر می کنند. به تپه ها و سبزه زار ها سبزه لگد و میله میروند. البته بنابر عنعنه و آب و هوا در هر ولایت، شکل برگزاری جشن ها، میله ها و خوشی ها متفاوت است. باید گفته شود، که این سالهای خون و آتش دردسرها ی زیاد فردی و اجتماعی برای مردم بار آورده و امکان و فضای سرور و شادمانی را از ایشان گرفته است. جشن ها، میله ها و خوشی ها به اصطلاح به زمانی بی غمی مطرح بود. سوگمندانه بعد از گسترش بال های نامیمون واپسگرایان به کشور، ملوک الطوائفی و فرهنگ غنیمتگیری؛ یعنی اخاذی، مافیایی، گروگانگیری مسلط شده است. خنده از لب های مردم رخت بر بسته است. ملیونها تن خواب لباس نو را نمی بینند. سفره ها از نان تهی شده است. مردم بی نوای ما به جای غذا نگرانی، دل واپسی، دلهره و اندوه میخورند. به عوض آب صحی، اشک چشم یتیمان و بیوه زنان و خون دل خویش را می نوشند. بجای لباس کفن می پوشند. به عوض ساختمان منزل قبر می کنند. به جای میله ها و جشن ها، به ماتم سراها و عزای عزیزانشان گردهم می آیند. عاید شان ازگدایی. ملی و بین المللی تأمین می گردد. پناه گاهشان تولید و استفاده ی مواد مخدر گردیده است. با احساس ژرف آن همه درد ها و رنج های کشور، به پیشواز سال نو، وطنپرستان راستین گردهم آمده در نهضت فراگیر دمکراسی و ترقی افغانستان و حزب متحد ملی افغانستان وحدت نموده اند. توقع میرود، که در این بهار با سایر جزایر جدا شده از پیکر حزب دموکراتیک خلق افغانستان (حزب وطن) نیز وحدت تأمین گردد، تا خادمان صدیق مردم افغانستان، از نگاه چونی و چندی نیرومند تر گردند و وعده ی

وصل نزدیکتر شود تجلیل از روز اول سال و به ویژه انتخاب این موقع. زمان؛ یعنی، اول بهار دلالت به فرهنگ پر بار با معنا و منطقی مردمان سر زمین آریانای کهن می نماید. در بهار است، که همه رستنیها و زمین از پژمردگی و خزان زده گی و خواب ژرف زمستانی برمی خیزد و جان تکان میدهد. آب، علوفه و غذایی زنده جانها را به ارمغان می آورد. درختها با شکوفه چراغانی می شوند. و طبیعت و چرخ اجتماعی انسان را به آغاز جدی تر فرا می خواند.

اگر به رسم و رواج مردمان مختلف در این روز توجه کنیم چند عنصر مشترک مشاهده می شود: آب نشانه پاکیزگی آینه نشانه خودشناسی و توجه به امکانات خود و هفت میوه نشانه استفاده از طبیعت برای توانمندی انسان و سبزی نشانه باور به رویش و امثال آن. بنابر آن منطقی و سزاوار است، که آغاز بهار روز اول سال نو باشد. چنانچه به اساس همین اهمیت تاریخی و عقلانی باید باشد، که بنا بر پیشنهاد آذربایجان و پشتیبانی افغانستان، ایران، تاجیکستان، ترکمنستان و چند کشور دیگر در فبروری سال ۲۰۱۰ مجمع عمومی ملل متحد روزیست و یکم مارچ را به حیث نوروز و روز جهانی پذیرفت. یعنی نوروز - سر از سال ۱۳۸۹ - به مثابه ی جشن جهانی شناخته شده است و ثبت گردیده است. صرف نظر از آن که قراین و شرایط کنونی ملی و بین المللی و رشد قضایا تا چه حدی به خوش بینی مجال می دهند، آرزو آن است که سال پیشرو را، سال صلح، امنیت و سال پر میمنت به مردم کشور خود آرزو کنیم.

هدایت حبیب

۱۸ مارچ ۲۰۱۰